

Arrest

nr. 222 875 van 19 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.C. RECKER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland met een daaraan gekoppelde verblijfstitel geldig tot 28 mei 2020. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

3.2. Verzoeker herhaalt zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland. Hij verwijst tevens naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreken blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als erkend vluchteling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeker herhaalt dat de leefomstandigheden in Griekenland slecht waren, hij geen werk kon vinden, hij medische problemen kende en hij niet op de hulp van de politie kon rekenen. Verzoeker komt met dergelijk verweer echter niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. De stelling dat verzoeker evenmin de nodige medische hulp heeft mogen ontvangen, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Uit verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten blijkt immers dat verzoeker wel degelijk medische hulp kreeg.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van

personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kunnen maken.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Rechtspraak van het EHRM is van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. In de mate verzoeker zijn vrees voor vervolging uiteenzet ten aanzien van zijn land van herkomst, wijst de Raad er op dat het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat. Verzoekers verwijzing naar de motieven die hem ertoe hebben aangezet om zijn land van herkomst oorspronkelijk te verlaten, kan niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 april 2019, voert verzoekende partij aan dat zij niet kan akkoord gaan met de bestreden beslissing. Zij licht toe, onder verwijzing naar een arrest van de Raad van 28 maart, dat de omstandigheden in Griekenland erbarmelijk zijn en de Raad voor iemand met eenzelfde profiel als verzoeker besloten heeft in het arrest dat de verzoeker niet kon teruggestuurd worden. Verzoekende partij wijst er tevens op dat ook Duitsland geen beschermde personen terug stuurt zonder individueel onderzoek. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat binnenkort Griekenland alle hulp aan beschermde personen zal stopzetten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 8 april 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot een verwijzing naar de algemene omstandigheden in Griekenland, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad herneemt dat een algemene verwijzing naar de situatie voor personen die internationale bescherming hebben gekregen in Griekenland, *an sich* niet volstaat om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept voor personen die internationale bescherming hebben gekregen in Griekenland en zich beperkt tot de loutere bewering dat Griekenland binnenkort alle hulp aan beschermde personen zal stopzetten zonder deze bewering te staven aan de hand van concrete elementen.

Waar verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 219 100 van 28 maart 2019 van de Raad, benadrukt de Raad dat dit arrest een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Verzoekende partij toont overigens geenszins aan zich in een vergelijkbaar geval te bevinden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan stellen dat de omstandigheden in Griekenland erbarmelijk zijn en dat ook Duitsland geen beschermde personen terug stuurt zonder individueel onderzoek. Verzoekende partij ontwikkelt met dit verweer geen concrete argumenten tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan:

“In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming beroept u zich op verschillende problemen die u in Griekenland zou hebben gekend: geweld tussen Afghaanse en Arabische

asielzoekers, de moeilijke levensomstandigheden, onvoldoende medische zorg en een gebrek aan werkgelegenheid.

Vooreerst wijst het CGVS erop dat een belangrijk element uw algemene geloofwaardigheid onderuit haalt. U hebt namelijk bewust voor het CGVS uw statuut in Griekenland achtergehouden en uw reis van Griekenland tot België op bedrieglijke wijze voorgesteld. Zo verklaart u om te beginnen dat u nooit een beslissing over uw verzoek in Griekenland ontvangen had (CGVS, p. 7). Er wordt u gezegd dat u volgens informatie van de DVZ wel degelijk over een statuut in Griekenland beschikt, wat u ontkent (CGVS, p. 8). U beweert daarnaast tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u met de boot naar Italië reisde en van uit Italië naar Frankrijk, om uiteindelijk in België aan te komen (CGVS, p. 6). U wordt gevraagd welke documenten u meenam vanuit Griekenland, waarop u uw taskara en de vertaling van deze taskara antwoordt (CGVS, p. 8). Uit de beschikbare informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat u met het vliegtuig naar België bent gereisd (zie blauwe map, documenten 1, 2, 3 en 4). U werd op de luchthaven van Zaventem tegengehouden door de politie, die uw documenten controleerde. U was op dat moment in het bezit van uw vluchtelingenpaspoort geldig van 2 mei 2018 tot 1 mei 2023, uw Griekse verblijfstitel en enkele reisdocumenten. Deze documenten worden u tijdens uw persoonlijk onderhoud getoond, waarop u toegeeft dat het wel degelijk om uw documenten gaat, dat u inderdaad met het vliegtuig reisde, en dat u wel degelijk over een statuut in Griekenland beschikt. U verontschuldigt zich en verklaart schrik te hebben om naar Griekenland te moeten terugkeren (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u pas na confrontatie met uw documenten erkent een statuut in Griekenland te hebben komt uw algemene geloofwaardigheid allerminst ten goede.

Wat betreft de redenen voor uw vertrek uit Griekenland haalt u vooreerst de moeilijke levensomstandigheden, het gebrek aan medische zorgen en het gebrek aan werkgelegenheid in Griekenland aan.

U verklaart 9 maanden in een opvangcentrum in Chios te hebben verbleven, waar talrijke problemen plaatsvonden (gevechten, zelfmoord, druggebruik). Omdat u erg ziek werd, werd u getransfereerd naar het vaste land, meer bepaald naar een opvangvoorziening nabij Thessaloniki om daar naar een dokter te kunnen gaan. U kreeg daarvoor een doorverwijzingsbrief (CGVS, p. 6). U bent een aantal keer ter consultatie geweest in een ziekenhuis en er werd een scan voor u ingepland, die echter niet is doorgegaan omdat ze u, volgens uw redenering, niet wilden helpen (CGVS, p. 10). Dit is echter een loutere veronderstelling die u maakt. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u verder pogingen ondernam om dit onderzoek op een ander moment te laten doorgaan. Uit de documenten die u tijdens het persoonlijk onderhoud kon tonen op uw gsm bleek dat u wel degelijk verscheidene keren onderzocht werd. U toonde ook voorschriften voor uw medicatie op het persoonlijk onderhoud en deze werden nadien nog doorgestuurd via uw advocaat (CGVS, p. 7). Dat een afspraak voor een scan uiteindelijk niet kon doorgaan betekent niet automatisch dat men u niet verder wou helpen. Ook het feit dat u op dit moment nog steeds medische klachten heeft toont niet aan dat u in Griekenland geen medische hulp kreeg. Uit uw verklaringen en de doorgestuurde foto's vanop uw gsm blijkt net dat u wel medische hulp kreeg. Uw verklaringen wijzen bijgevolg niet op ontoereikende of ontoegankelijke medische zorgen in Griekenland. U verwees verder naar de slechte omstandigheden in de 2 opvangcentra waar u verbleef (CGVS, p. 6, 9). Eenmaal erkend hoefde u echter niet langer in de opvangcentra te verblijven. Nadat u een positieve beslissing had gekregen kreeg u volgens uw verklaringen een woning toegewezen in Thessaloniki. U verklaart echter dat alles wat kapot ging aan u werd toegeschreven en u al uw geld moest teruggeven, wat volgens u opnieuw een excuus was om uw geld te krijgen en u op de één of andere manier buiten te zetten. U verklaart verder dat het huis niet leefbaar was. U woonde er een tijdje alleen en vervolgens samen met 2 Iraniërs. U verklaarde verder dat u geen geld kreeg, maar u had toch een bankkaart waar telkens 150 euro op werd gestort, waar u voedsel en huur mee moest betalen. U zegt dat u door uw ziekte niet kon werken maar dat u wel wou werken. Er was echter geen werk door de slechte economische toestand in Griekenland. U ging naar een instantie waar ze werk zoeken voor vluchtelingen maar ze zeiden dat er te veel mensen waren die werk zochten, waardoor ze u niet konden helpen. Verder probeerde u zich in te schrijven voor een taal cursus, maar deze was volzet. Tot slot wou u naar een interimkantoor gaan maar daar vroegen ze geld om u in te schrijven (CGVS, p. 9-10).

Het CGVS concludeert dat uw socio-economische toestand in Griekenland bezwaarlijk neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw situatie, stelt het CGVS wel vast dat u huisvesting kon krijgen, u financieel ondersteund werd en medische verzorging kon krijgen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde redenen louter van medische en sociaaleconomische aard zijn.

In dit opzicht verschilt uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en

voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er is evenmin sprake van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt in Griekenland de vluchtelingenstatus gekregen. Deze lidstaat van de Europese Unie is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw beschermingsstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien is de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.

Evenmin wijzen andere elementen erop dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland.

Wat betreft uw vrees aangaande de gevechten die plaatsvonden tussen Arabieren en Afghanen, dient opgemerkt te worden dat u niet concreet hebt aangetoond dat u persoonlijk hetzij reeds ernstige vervolgingsfeiten hebt ondergaan in Griekenland waarbij u een gebrek aan bescherming vaststelde door de Griekse autoriteiten, hetzij ernstige vervolgingsfeiten dient te vrezen in Griekenland waarbij de Griekse overheid u niet zal kunnen of willen beschermen. Uw motieven nader bevraagd, bleek dat u zelf nauwelijks betrokken was geweest bij de vechtpartijen. U vermeldt één incident toen u nog in een centrum verbleef waarbij u samen met 3 andere personen werd aangevallen en waarbij een vriend van u werd neergestoken en niet geholpen werd door de autoriteiten. U verklaart dat de politie gewoon stond te kijken en hebt daarom geen hulp van de autoriteiten gezocht na dit incident (CGVS, p. 11).

U kende persoonlijk verder geen problemen met de Griekse autoriteiten omwille van deze vechtpartijen. U werd niet opgepakt of ten onrechte veroordeeld tot een gevangenisstraf omdat u betrokken zou geweest zijn bij een vechtpartij, zoals de politie in bepaalde gevallen wel deed volgens uw verklaringen (CGVS, p. 6).

Eens u niet meer in een opvangcentrum woonde had u nog gelijkaardige problemen. Er werd u nog steeds gevraagd om bij gevechten de mensen van uw land te verdedigen (CGVS, p. 11). Het CGVS ziet evenwel niet in waarom u niet in staat zou zijn om uzelf te onthouden van een deelname aan dergelijke gevechten. Er kwamen daarnaast ook eens Iraniërs naar uw huis met messen en stokken. Zij waren op zoek naar Afghanen, aangezien er gevechten tussen Iraniërs en Afghanen hadden plaatsgevonden. Omdat u hun bedoelingen doorhad deed u de deur niet open, anders zouden ze u vermoord hebben. U hebt dit incident gemeld bij de politie maar omdat u geen bewijs had zeiden ze dat u aan het liegen was. Ze hebben het niet geregistreerd en stuurden u weg. Dit deden ze namelijk bij alle vluchtelingen (CGVS, p. 12). Niet enkel blijven deze verklaringen bij blote beweringen; evenmin zijn deze elementen voldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verder verklaart u nog dat gewone mensen gefouilleerd worden door de politie en beschuldigd werden van drugs bij te hebben als ze enkel sigaretten bijhadden, en dat er op de bus telkens controles werden uitgevoerd. Dit is volgens u op alle vluchtelingen van toepassing en gaat niet specifiek om uw persoonlijke situatie (CGVS, p. 11-12). Gevraagd naar concrete persoonlijke problemen met de politie, haalt u aan dat de politie u twee keer sloeg toen u een aantal personen, die van plan waren een gevecht te starten, wilde aangeven. De politie zei u dat u hun baas niet moest spelen en dat ze wel zelf de controle gingen houden (CGVS, p. 11). Opnieuw gaat het hier om een loutere bewering van uw kant die u op geen enkele wijze kunt staven. Wat er ook van zij, dit laakbare gedrag van de Griekse politie is echter niet voldoende om te spreken van een zwaarwichtige vorm van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarbij hebt u op geen enkele manier gezocht naar enige vorm van bescherming of hulp tegen wangedrag van bepaalde politiekrachten in Griekenland. Hoewel het CGVS kan inzien dat dergelijk gedrag van de politie moeilijk is om te melden, wordt aangenomen dat u wel ergens terecht kon om dergelijke situaties aan te klagen. Griekenland is namelijk als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingenstatus en waarvan u gebruik kunt maken. Volgens de informatie waarover het CGVS

beschikt zou in dergelijke gevallen, specifiek voor mishandeling door de politie, terecht kunnen bij een ombudsman (zie blauwe map, documenten 7 en 8)

U wijst tot slot ook nog op een bezoek van politieagenten omdat u verdacht werd van mensensmokkel omdat u een persoon naar uw huis had gebracht 's avonds, wat niet mocht. U werd gewaarschuwd en daar bleef het bij (CGVS, p. 12). Ook dit kan bezwaarlijk geïnterpreteerd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de volledigheid merkt het CGVS nog op dat uw advocaat enkele bewijsstukken aangaande uw medische problemen voorlegde na het persoonlijk onderhoud. Uit deze documenten blijkt dat u in Griekenland medicatie voorgeschreven kreeg ter behandeling van onder andere depressie, psychose en neuropathische pijn. Hoewel het CGVS uw medische toestand geenszins minimaliseert, houden medische redenen geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de opmerking van uw advocaat – dat u wel degelijk in Athene zou geweest zijn terwijl uit de notities blijkt dat u niet in Athene bent geweest – merkt het CGVS op dat of u al dan niet in Athene bent geweest niks wijzigt aan de essentie van bovenstaande vaststellingen en deze aldus niet kunnen wijzigen.”

Gelet op voorgaande toont verzoekende partij nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Evenmin heeft verzoekende partij aangetoond dat zij Griekenland diende te verlaten vanwege een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS